

Тетянчина стежинка

Марія Балюк

У Тетянки лялі кіски, а на щічках ямочки. Їй оченята у дівчинки сині-сині, як квіточки льону.

Тетянчина мама працює пташницею, татусь — трактористом. Тетянка теж не білоручка: вона миє посуд, годує кицьку Мурку, доглядає маленького братика, коли мама приносить його з дитячих ясел.

Дівчинка любить трудитися, і тому ручки в неї міцні, ніжки швидкі й невтомні, скільки не бігає — не зморяться. Песик Рудько — і той не може наздогнати її, коли вони бігають з ним наввипередки.

Рудька вони з татком підібрали на вулиці й подарували бабусі, що живе на хуторі. Він — рудий, куцохвостий, кудлатий. Тетянка завжди приносить йому щось смачне. Собачка дуже радіє, побачивши Тетянку, лащить до неї, перекидається, показує рожевого язика.

Коли Тетянка повертається додому, бабуса і песик проводжають її аж за хутір. Рудько біжить попереду й оглядається.

— Бачиш, — каже бабуса, — він запитує: "Чим подякувати тобі, Тетянко, за твою ласку?"

Тетянці нічого не треба. Вона просто так любить і бабусю, і Рудька.

Тетянка ходить до бабусі щонеділі. Сьогодні теж зібралася, вже й вузлики з гостинцями перекинула через плече.

— Дивись, доню, — наказує мама, — тримайся своєї стежинки, щоб не заблукала.

Тетянка знає: спершу треба селом пройти, потім лугом, а згодом — трошки полем.

Ось і воно, поле! Стигла пшениця стоїть, як Тетянка заввишки, кланяється важким колосом. Тетянчині черевички туп-туп по стежинці, такій кручній, що зійди з неї — і загубиш.

Весело дівчинці! Іде вона і наспівує улюблену пісеньку, прибавляючи до неї і свої слова:

Хай завжди буде сонце,

Хай будуть татко з мамою й бабусею,

І ми з Костиком та Рижиком хай будемо...

Вітерець гойдає вузлики з гостинцями на Тетянчиному плечі, гладить їй щічки, пустує з кісками. Дівчинка не поспішає. Вона то метелику крильця розправить — хтось притоптав на стежці, то жука візьме на долоню, то квіточкою помилується. А то що таке сіреньке визирнуло з пшениці? Зайчик? Тетянка радісно скрикнула і побігла за ним.

Зайчика не наздогнала, а стежку загубила.

Стоїть Тетянка на незнайомій дорозі, озирається навколо і бачить: праворуч хатки біліють та й ліворуч видніються. Але в який бік іти — не знає.

— Сонечко, сонечко, зроби так, щоб ніжки привели мене на хутір Зелені Нивки, де на мене чекають бабуся та Рудько! — просить вона і дивиться вгору. — Ой, нема сонечка...

І справді — немає. Сховалось за хмаринку. Налетів сильний вітер, почав дощ накрапувати. Поле захвилювалось, зашуміло. Хмара росла, ширшала. Незабаром вона, мовби чорним рядом, закрила все небо. Не стало видно хат.

Тетянка заплакала й пішла навмання, розгортаючи руками пшеницю. Тугі колоски шепотіли: "Не бійся, дівчинко, ми з тобою". На плече сів величезний жук: "Жжж... Не жжу-рись! Жжж...". Якась пташка процвірінкала над вухом: "Іди вперед, шукай стежинку! Іди вперед, шукай стежинку!"

Дівчинка стомилась, бо йшла вже довгенько. Вітер гудів на все поле. Серце їй стискалося від жалю. Не побачить вона більше ні тата з мамою, ні братика Кості, пі бабусі, пі Рудька. Бідний песик сидить, певне, біля воріт і чекає на неї...

Тетянка заплакала ще голосніше. Сльози змішалися з краплинками дощу й потекли по щоках.

Та раптом щось ткнулося Тетянці в ноги.

— Ой, Рудику! — зраділа дівчинка, побачивши собачку. — Мерщій vedi мене до бабусі!

Песик понюхав землю, побіг уперед і вивів Тетянку на стежку. А тут вітер розігнав хмари, засяяло сонечко. Тетянка побігла за Рудьком і заспівала улюблену свою пісеньку: "Хай завжди буде сонце..."